

Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 160, juli, augustus 2019

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
 e-mail: roel@velemaweb.nl
 weblog: <http://velemaweb.nl>

De Openbaring van Jezus Christus aan Johannes

Deel 9

Aan de Gemeente in Thyatira

”En schrijf aan de engel der gemeente te Thyatira: Dit zegt de Zoon Gods, die ogen heeft als een vuurvlam en zijn voeten zijn als koperbrons: Ik weet uw werken en liefde, en geloof en dienstbetoon, en uw volharding en uw laatste werken, die meer zijn dan de eerste.

Maar Ik heb tegen u, dat gij de vrouw Izebel laat begaan, die zegt, dat zij een profetes is, en zij leert en verleidt mijn knechten om te hoereren en afgodenoffers te eten. En Ik heb haar tijd

gegeven om zich te bekeren, maar zij wil zich niet bekeren van haar hoererij. Zie, Ik werp haar op het ziekbed en hen, die met haar overspel bedrijven, breng ik in grote verdrukking, indien zij zich niet van haar werken bekeren. En haar kinderen zal Ik de dood doen sterven en alle gemeenten zullen inzien, dat Ik het ben, die nieren en harten doorzoek; en Ik zal u vergelden, een ieder naar

uw werken. Doch Ik zeg tot u allen, die voorts te Thyatira zijt, en deze leer niet hebt en die niet, gelijk zij zeggen, de diepten van de satan hebt leren kennen: Ik leg u geen andere last op. Maar wat gij hebt, houdt dat vast, totdat Ik gekomen ben.

En wie overwint en mijn werken tot het einde toe bewaart, hem zal Ik macht geven over de heidenen; en hij zal hen hoeden met een ijzeren staf, als aardewerk worden zij verbrijzeld, gelijk ook Ik van mijn Vader ontvang heb, en Ik zal hem de morgenster geven.

Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt” (Openb. 2:18-29).

Thyatira werd als militair centrum door Alexander de Grote gesticht, ongeveer 300 jaar voor Christus. Er waren tempels voor Apollo en Artemis. Het was een belangrijke industriestad aan de rivier de Lycus en stond bekend om haar wol en purperversiering. Hier werd uit purperversiering veel purper vervaardigd. Vele ambachtsgilden waren in Thyatira gevestigd. Om een ambacht uit te oefenen, moest men lid zijn van de betreffende gilde. Het was alom bekend dat deze gildeleden zich te buiten gingen aan braspartijen en orgieën.

De christenen hadden geen toegang tot de gilden en konden daardoor geen bedrijf uitoefenen. Thyatira is de enige plaats in het boek Openbaring, waar Jezus Zichzelf de Zoon van God noemt. Jezus ziet dat er in de gemeente in Thyatira gelovigen zijn die niet buigen voor satan en zich niet laten verleiden door de tovenarijen van de valse profetes die zich Izebel noemt. Deze vrouw beweerde bijzondere krachten te hebben en woorden van God te spreken. Zij was echter een valse profetes die de gelovigen aanzette tot hoererie en afgodendienst. In deze gemeente was er dan ook sprake van vermenging van godsdiensten en allerlei occulte zaken.

Lydia, een purperverkoopster uit de stad Thyatira

Thyatira komen we nog één keer buiten deze brief tegen, namelijk in Handelingen. Paulus was naar Filippi gereisd, “*dat de eerste stad is van dit deel van Macedonië, een Romeinse kolonie. En wij vertoefden enkele dagen in die stad. En op de sabbatdag gingen wij de poort uit, de rivier langs, waar wij verwachtten, dat een gebedsplaats zou zijn; en neergezeten, spraken wij tot de vrouwen, die samengekomen. En een zekere vrouw, met name Lydia, een purperverkoopster uit de stad Thyatira, die God vereerde, hoorde toe, en de Here opende haar hart, zodat zij aandacht schonk aan hetgeen door Paulus gezegd werd. En toen zij gedoopt was en haar huis, nodigde zij ons, zeggende: Indien gij van oordeel zijt, dat ik de Here getrouw ben, neemt dan uw intrek in mijn huis. En zij drong ons ertoe” (Hand. 16:11-15). Niet voor niets wordt hier Thyatira genoemd, want tegenover Izebel zet de Bijbel Lydia met zo’n hart voor God!*

De vrouw Izebel

Maar Ik heb tegen u, dat gij de vrouw Izebel laat begaan, die zegt, dat zij een profetes is, en zij leert en verleidt mijn knechten om te hoereren en afgodenoffers te eten. En Ik heb haar tijd gegeven om zich te bekeren, maar zij wil zich niet bekeren van haar hoererij. Zie, Ik werp haar op het ziekbed en hen, die met haar overspel bedrijven, breng ik in grote verdrukking, indien zij zich niet van haar werken bekeren. En haar kinderen zal Ik de dood doen sterven en alle gemeenten zullen inzien, dat Ik het ben, die nieren en harten doorzoek; en Ik zal u vergelden, een ieder naar uw werken. Doch Ik zeg tot u allen, die voorts te Thyatira zijt, en deze leer niet hebt en die niet, gelijk zij zeggen, de diepten van de satan hebt leren kennen: Ik leg u geen andere last op. Maar wat gij hebt, houdt dat vast, totdat Ik gekomen ben (Openb. 2:20-25) .

De boodschap van Jezus aan de gemeente in Thyatira was tevens een profetie over een periode in de geschiedenis van de kerk, met verreikende gevolgen. Deze profetie had haar begin in de dagen van Constantijn.

Thyatira is een profetie over de Roomse periode. De gemeente van de zesde tot de vijftiende eeuw, waarin de rooms-katholieke kerk domineerde tot de Reformatie, noemen we de Roomse periode. In het oosten heerste de Orthodoxe kerk.

Met Constantijn kwam de wereld de kerk binnen en daarmee ook de diepe duisternis waarin de wereld het christelijke geloof dompelde. Jezus noemt daarbij Izebel als voorbeeld. Izebel leefde in de donkerste tijd van de geschiedenis van Israël. Zij benadrukte daarmee dat de profetie over Thyatira de donkerste periode van de kerk omvat. De kerk en haar praktijken sloten zó nauw aan bij de Oudtestamentische situatie onder Izebel, dat de geestelijke duisternis vanaf Constantijn een hoogtepunt bereikte.

Izebel in het Oude Testament

Na de dood van Salomo werd zijn koninkrijk verdeeld in Israël, de tien noordelijke stammen, en Juda met Benjamin, de twee zuidelijke stammen..

De eerste koning van Israel na de verdeling was **Jerobeam I**. In zijn meesterlijke *Synopsis* schrijft John Darby over Jerobeam:

“Onder leiding van Jerobeam schudden tien stammen het juk van het huis van David van zich af. Als we dit vanuit het oogpunt van de verantwoordelijkheid bezien, heeft het huis van David voor altijd zijn heerlijkheid verloren. Nu hebben we verder de geschiedenis van de twee koninkrijken te volgen en meer in het bijzonder die van de

tien stammen, die de naam Israël aannamen, hoewel God steeds er voor zorgde dat de lamp van David te Jeruzalem bleef schijnen.

De zedelijke val van de nieuwe koning Jerobeam liet niet lang op zich wachten. Daar hij menselijk oordeelde en de vrees voor Jahweh vergat, maakte hij twee gouden kalveren, opdat de machtige schakel van een gemeenschappelijke eredienst gebroken zou worden en zijn onderdanen niet langer verbonden zouden zijn met Juda en Jeruzalem. Een nieuw priesterschap voerde hij in. Alles wat betrekking had op deze eredienst was opgekomen uit zijn eigen hart. De zonde van Israël was een voldongen feit en de zin: "Jerobeam de zoon van Nebat, die Israël zondigen deed", was de droevige aanduiding van hun eerste koning."

Een dieptepunt werd bereikt bij Omri, de vierde koning na Jerobeam:

"En Omri deed wat kwaad is in de ogen van de Heer, ja hij maakte het erger dan allen die voor hem geweest waren. Hij wandelde in al de wegen van Jerobeam, de zoon van Nebat, en in de zonde die deze Israel had doen bedrijven, zodat zij de Here, de God van Israel, krenkten met hun ijdelheden" (1 Kon. 16:25,26).

De naam Omri betekent "De Heer is mijn leven". Hij was de vader van Achab. In Assyrische inscripties wordt Israël nog lang na zijn dood "Land van Omri" genoemd. **Achab** ("broeder van vader") was de zoon van Omri. Hij was met Izebel, de dochter van koning Eth-baäl van Tyrus, getrouwd. Hij bevorderde de welvaart van zijn volk en men neemt aan dat tot Achabs bouwwerkzaamheden ook de voltooiing behoorde van de versterkingen van de stad Samaria. Samaria had een concurrerende cultus. Zijn huwelijk met Izebel bewerkte dat hij Baäl aanbad.

Achab liet zich er door zijn vrouw **Izebel** overhalen om Baäl te aanbidden, een tempel voor Baäl

te bouwen en een heilige paal ter ere van Astarte op te richten. In Samaria werden bij archeologische opgravingen verschillende gedeelten blootgelegd die dit ondersteunen. In de Bijbelse geschiedenis komt de strijd tussen de aanbedding van de God van Israël en Baäl in deze periode tot een climax onder de profeet Elia. Beide groepen aanbidders vragen hun God het klaargemaakte offer aan te nemen en zó hun gelijk te ondersteunen. Hier is het God die zich duidelijk boven Baäl manifesteerde door het offer van Elia te aanvaarden en bovendien de drie jaar durende droogte ophief (Lucas 4:25). Jehu maakte als koning van Israël een einde

aan het bewind van Achab.

In de tijd dat Achab en zijn huis, aangezet door Izebel, die werktuigen waren van de afval en het bederf van Israël, zond God het getuigenis van Elia en Elisa. In essentie is dit (na Salomo) het onderwerp van de twee boeken van de koningen. De val van het huis van David, teweeggebracht door hun verbond met Israël en door het voorbeeld van hun koningen, zien we aan het eind van dit boek waar dan ook de verbindingen van de Assyriërs met het volk van God worden gezien.

Door een leugenachtige list kwam koning Achab in het bezit van de naburige wijngaard van Naboth.

De profeet Elia kreeg van de God van hemel en aarde de opdracht om Achab te vertellen hoe zijn einde zou worden. “*Op de plaats waar de honden het bloed van Naboth opgelikt hebben, zullen de honden uw bloed oplikken.*” (1 Kon. 21:1-23; vgl. 1 Kon. 22:35-38; 2 Kon. 9:30-37).

De zonde en afgoderij van Izebel in het Oude Testament had grote gevolgen voor Israël, zoals Izebel in het Nieuwe Testament grote gevolgen had voor de gemeente van Jezus Christus.

Israël had onder de volkeren de positie van een eerstgeborene. Toen Mozes voor Faraó stond, zei hij: “*Israël is mijn zoon, zelfs mijn eerstgeborene*” (Ex. 4:22). Israël, als de eerstgeboren zoon van God, was het volk dat het eerstgeboorterecht bezat. Geen enkele ander volk heeft ooit of zal ooit deze status verkrijgen. God heeft Israël “*uit alle volken op de aardbodem uitverkoren om zijn eigen volk te zijn*” (Deut. 7:6; 14:2; Amos 3:2; vgl. Ps. 147:19,20; Rom. 9:4,5). In de dagen van Izebel in het Oude Testament, kreeg een valse godsdienst voet binnen Israël. Dit satanische gebeuren had de bedoeling om Gods plannen met Israël, Gods eerstgeboren zoon, te dwarsbomen. Israël was eerder uit Egypte geroepen om haar eerstgeboorterecht te verwezenlijken in het land dat God in een verbond aan Abraham, Isaäk en Jakob had gegeven. De aanbedding van Baäl, via Izebel, was niets minder dan de poging van Satan om te voorkomen dat Israël de positie als “*een koninkrijk van priesters en een heilige natie*” zou verwezenlijken (Ex. 19:6).

In het Oude Testament was er iets bijzonders met een eerstgeborene. Hij bezat de rechten van de eerstgeborene. Wat waren de rechten van de eerstgeborene?

1. Een dubbel deel van de erfenis (Deut. 21:15-17). De eerstgeborene kon het extra deel verliezen vanwege zonde, zoals we zien bij Esau en Ruben.

2. Een positie van gezag - koninklijke bediening (Gen. 27:37; 43:33)

3. Een positie van priesterschap - priesterlijke bediening (Num. 8:17-19)

Deze twee rechten (de koninklijke en priesterlijke) zien we ook in het koning-priesterschap van Melchizedek. Melchizedek zegende Abraham met brood en wijn. In het Messiaanse tijdperk zal Christus, maar nu als zegen op het Nieuwe Verbond, op gelijke wijze, als Priester naar de ordening van Melchizedek, het zaad van Abraham zegenen. Ook christenen, als zaad van Abraham, zullen dan met Christus heersen als mede-erfgenamen als koningen en priesters. In Psalm 2:8 lezen we dat de “erfenis” zal bestaan uit volken tot bezit. Dit zal een dubbel deel van de erfenis zijn, want deze erfenis heeft betrekking op een heerschappij die zowel met de hemel als met de aarde is verbonden.

Om het komende koninkrijk goed te begrijpen, moeten we het onderscheid zien tussen het hemelse en het aardse deel van het komende koninkrijk. Dit onderscheid, dat tegenwoordig door weinigen gezien, is belangrijk om Gods plannen en doelstellingen te begrijpen.

De Schrift noemt in het bijzonder drie zonen: Christus, Israël en de Gemeente. Deze drie zonen zijn *eerstgeboren* zonen:

- 1) Ex. 4:22,23: *“Israël is mijn eerstgeboren zoon”*,
- 2) Col. 1:15,18: *“Christus is de eerstgeborene uit de doden en de eerstgeborene van de ganse schepping.”*
- 3) Hebr. 12:23: De Gemeente als eerstgeborene: *“een plechtige vergadering van eerstgeborenen.”*

Al deze drie zonen zijn zaad van Abraham (Gal. 3:15,16,29), en het dubbel deel omvat de heerschappij van het hemelse deel over het aardse deel van het komende koninkrijk. Israël heeft haar hemelse deel, het koninkrijk der hemelen, verspeeld (Matt. 21:43), en heeft alleen haar aardse deel over. De aardse beloften die daarmee zijn verbonden, zullen straks in alle heerlijkheid worden vervuld.

Er zijn twee sferen van macht en gezag over de heidense volken. Het dubbele deel van het eerstgeboorterecht van Israël was zowel aards als hemels (vgl. Gen. 22:17,18). De weg werd geopend toen Israël het beloofde land binnen ging om het aardse deel in bezit te nemen. Het hemelse deel kwam pas zo'n 1500 jaar later in beeld bij de eerste komst van de Messias, Jezus, die het koninkrijk van de hemelen aanbood aan Israël. Tijdens het leven van Mozes en Jozua woonde God Zelf in het midden van het volk. Zo'n 1500 jaar later, toen het hemelse deel van de erfenis in beeld kwam, woonde God zelf (in de persoon van zijn Zoon) opnieuw in het midden van het volk..

Satan is de *“god van deze wereld”*, de *“gezalfde cherub”* die was geschapen om te heersen (Ezech. 28:14; 2 Cor. 4:4). Satan en zijn engelen heersen momenteel over de aarde door de heidense volkeren. Zij heersen vanuit de hemelen door de heidense volken op aarde (vgl. Daniël 10:12-13: de *“prins van het koninkrijk van Perzië”* en de *“koningen van Perzië”* (vers 13). Het gaat hier over engelen onder heerschappij van Satan die regeren door het koninkrijk van Perzië (het Iran van vandaag) op aarde. Hetzelfde geldt voor het Griekse koninkrijk (vers 20) en alle andere heidense machten, zowel in het heden als in het verleden.

Israël is echter geplaatst in een geheel afzonderlijke positie in vergelijking met de heidense volken. Israël wordt niet *“gerekend onder de volken”* (Num. 23: 9).

Israël is geen natie waarover satan en zijn engelen regeren, zoals over de heidense volken. De hemelse vorst van Israël in Daniël 10 (waar de vorsten van heidense volken worden genoemd), is Michael (Dan. 10:13,21). Michael is niet een vorst die regeert onder satan.

Izebel in het Nieuwe Testament

“Doch Ik zeg tot u allen, die voorts te Thyatira zijt, en deze leer niet hebt en die niet, gelijk zij zeggen, de diepten van de satan hebt leren kennen: Ik leg u geen andere last op. Maar wat gij hebt, houdt dat vast, totdat Ik gekomen ben” (Openb. 2:24,25) .

Izebel wordt verbonden met 1) de leer, en 2) de diepten van de satan. God heeft zijn ‘diepe dingen’ en de satan heeft zijn ‘diepe dingen’ (1 Cor. 2:10, Openb. 2:24).

Een vreselijk oordeel werd uitgesproken over Achab en Izebel in het Oude Testament, en een vergelijkbaar oordeel wordt uitgesproken in de brief aan Thyatira in het Nieuwe Testament. De waarschuwing is dat God niet zal tolereren dat christenen een onheilige relatie aangaan met de wereld. Zo’n relatie wordt hoererij, afgoderij en overspel genoemd.

“Maar, gelijk geschreven staat: Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, al wat God heeft bereid voor degenen, die Hem liefhebben. Want ons heeft God het geopenbaard door de Geest. Want de Geest doorzoekt alle dingen, zelfs de diepten van God. Wie toch onder de mensen weet, wat in een mens is, dan van de mensen eigen geest, die in hem is? Zo weet ook niemand, wat in God is, dan de Geest van God. Wij nu hebben niet de geest der wereld ontvangen, maar de Geest uit God, opdat wij zouden weten, wat ons door God in genade geschonken is” (1 Cor. 2:9-12).

Een ieder die de Heer kent en een nieuwe schepping is, heeft kennisgemaakt met de diepten van God, want het evangelie is een diepte van God die ons door genade wordt geopenbaard door de Geest van God die de diepten van God kent.

In het Nieuwe Testament zien we het eerstgeboorterecht opnieuw, maar nu met betrekking tot christenen:

“Want allen, die door de Geest van God geleid worden, zijn zonen van God. Want gij hebt niet ontvangen een geest van slavernij om opnieuw te vrezen, maar gij hebt ontvangen de Geest van het zoonschap, door welke wij roepen: Abba, Vader” (Rom. 8:14,15).

Romeinen 8:14 echter heeft te maken met de “aanneming tot zonen”, met het plaatsen van die zoon in de status van een eerstgeborene die deel kan krijgen aan hemelse en aardse beloften. Zonen die niet zijn aangenomen (christenen die in de toekomst niet worden aangenomen als overwinnaars), zijn nog steeds zonen, maar ze krijgen geen deel aan de hemelse beloften die zijn verbonden met de extra rechten van de eerstgeborene. Zij gaan daarom het koninkrijk der hemelen niet binnen, in de zin dat zij niet met Christus zullen regeren. Deze heerschappij is onze uitverkiezing:

“In de Nieuwtestamentische verbreiding van het geloof is de goddelijke wijding tot discipelschap, tot verkondiging, tot de gemeenschap. De goddelijke wijding is om deel te krijgen aan het toekomstige behoud van de Messiaanse toekomst” (Karl Barth).

Voor christenen geldt precies hetzelfde: het extra hemelse deel is voorwaardelijk. Dat moet ook, want in het Oude Testament waren de rechten van de eerstgeborene ook voorwaardelijk en het patroon dat in het Oude Testament is vastgelegd, moet in heel de Schrift onveranderlijk van kracht blijven. Daarom zegt het Nieuwe Testament ook: *“dit is hun overkomen tot een voorbeeld voor ons ... Daarom, wie meent te staan ziet tot dat hij niet valle”* (1 Cor. 10:11,12).

Het aanbod van het koninkrijk der hemelen aan Israël

Het koninkrijk der hemelen, dat is de heerschappij vanuit de hemel over de aarde, werd aan Israël aangeboden bij de eerste komst van Christus. Toen Johannes de Doper optrad, predikte hij: *“Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen”* (Matt. 3:2). Het was vervolgens dezelfde prediking die door de Here en de discipelen werd verkondigd (Matt. 4:17; 10:7).

De Joden moeten direct begrepen hebben welk koninkrijk hiermee werd bedoeld, want dit kon alleen de hemelse heerschappij zijn die door satan en zijn gevallen engelen werd uitgeoefend. Hoewel de nadruk in het Oude Testament lag op een aards koninkrijk, waren er genoeg verwijzingen naar het hemelse deel van het koninkrijk. Zo verwachtte Abraham een *“hemels vaderland”* (Hebr. 11:16), en waren de Joden bekend met een heerschappij *van* en *vanuit* de hemel (Dan. 6:26).

Vooraf door de tegenwerking van de Farizeeën en schriftgeleerden, werd de Koning en het aanbod van Zijn koninkrijk, en daarmee het deelkrijgen aan de heerschappij vanuit hemelen, verworpen. De climax vinden we in Matthéüs 12, waar de Farizeeën de werken van de Heer aan de satan toeschreven.

De Heer reageerde hierop dat deze zonde *“niet vergeven zou worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomstige eeuw [het Messiaanse tijdperk]”* (Matt. 12:32). Het leidde de Heer ertoe te zeggen:

“Daarom zeg Ik u, dat het Koninkrijk van God [het koninkrijk der hemelen] van u zal weggenomen worden en het zal gegeven worden aan een volk, dat de vruchten daarvan opbrengt” (Matt. 21:43). Dit vers, dat een kernvers vormt van het evangelie naar Matthéüs, laat zien dat het aanbod van het koninkrijk der hemelen zou overgaan naar een ander “volk”, namelijk de Gemeente van Jezus Christus. Het aanbod van het koninkrijk der hemelen heeft niets te maken met een aanbod van eeuwig heil, maar met het doel van het Christelijke leven. Ons eeuwig heil heeft te maken met Efeziërs 2:8,9, maar het aanbod van het koninkrijk der hemelen om met Christus te heersen in het komende Messiaanse koninkrijk, vinden we in Openbaring 2:26.

Het hernieuwde aanbod van het koninkrijk der hemelen aan Israël

In Lucas 13:6-9 lezen we:

“En Hij sprak deze gelijkenis: Iemand bezat een vijgenboom, die in zijn wijngaard was geplant, en hij kwam om vrucht daaraan te zoeken en vond er geen. En hij zei tot de wijngaardenier: Zie het is nu al drie jaar, dat ik vrucht aan deze vijgenboom kom zoeken en ik vind ze niet. Hak hem om! Waarom zou hij de grond nutteloos beslaan? Hij antwoordde en zei tot hem: Heer, laat hem nog dit jaar staan, ik zal er nog eens omheen graven en er mest bij brengen, en indien hij in het komende jaar vrucht draagt, (dan is het goed), maar anders, dan moet gij hem omhakken.”

Deze gelijkenis beschrijft het aanbod van het koninkrijk der hemelen aan Israël. Van dit aanbod weten we dat het van Israël zou worden weggenomen en worden gegeven aan de “*ene nieuwe mens in Christus*” (Matt. 21:43; Ef. 2:15). Toch zien we in deze gelijkenis dat de Heer Israël een nieuwe kans gaf om het koninkrijk der hemelen aan te nemen. Dit hernieuwde aanbod werd echter nu niet gegeven op basis van het natuurlijke recht van Israël als eerstgeboren zoon van God, maar door deel te krijgen aan de “*ene nieuwe mens in Christus*” (Ef. 2:15).

De geschiedenis van dit hernieuwde aanbod wordt beschreven in het boek Handelingen, dat als een overgangsboek moet worden gezien. We kunnen Gods handelen met Israël en de Gemeente van Jezus Christus in het boek Handelingen als volgt voorstellen:

Gods handelen met Zijn Gemeente begint heel beperkt, maar wordt groter naarmate de voortgang in het boek. Gods handelen met Israël wordt anderzijds steeds minder, omdat de vijgenboom in Lucas 13:6-9 geen vrucht bleek te dragen ondanks de “*mest van de wijngaardenier.*” De Joden bleven zich verzetten tegen de prediking “*dat Jezus de Christus is*” (Hand. 18:5), en Paulus besloot “*voortaan zich tot de heidenen te wenden*” (Hand. 18:6).

Het hernieuwde aanbod aan Israël bleef evenwel openstaan tot het einde van het boek Handelingen (± 62 A.D.), waarna het aanbod van het koninkrijk der hemelen volledig was overgegaan naar de heidenen.

Het aanbod van het koninkrijk der hemelen aan de Gemeente van Jezus Christus

Het Nieuwe Testament is niet te begrijpen zonder kennis van 1) het *aanbod* van het koninkrijk der hemelen *aan Israël*, en 2) het *hernieuwde aanbod* van het koninkrijk der hemelen *aan Israël*, en 3) het *aanbod* van het koninkrijk der hemelen *aan de Gemeente van Jezus Christus*.

Het volbrachte werk van de Here Jezus op Golgotha heeft niet alleen met eeuwige redding, maar ook met het koninkrijk der hemelen te maken. Het was het komende koninkrijk, het Messiaanse koninkrijk, waarop de blik van onze Heer was gericht. Het einddoel van het geloof van christenen (1 Petr. 1:9), heeft te maken met ons geworteld weten in het leven van Christus, dat inwendig is, met het oog op een uitwendig deel krijgen aan de hemelse heerschappij in de hemelen in het komende Messiaanse tijdperk (vgl. Openb. 2:26). Alle beloften aan de overwinnaars in Openbaring 2 en 3 hebben hiermee te maken, want al deze beloften zijn Messiaans.

Het doel van onze geestelijke wedloop heeft met het aanbod van het koninkrijk der hemelen te maken. De gelijkenissen van het koninkrijk der hemelen in de evangeliën hebben ook met dit aanbod te maken, eerst aan Israël en later aan de Gemeente van Jezus Christus. Deze gelijkenissen beschrijven zaken rond dit aanbod en de voorwaarden om deel te krijgen aan deze heerschappij.

Het koninkrijk der hemelen is een centrale thema van het Nieuwe Testament en de lezer doet er verstandig aan bijzondere aandacht aan dit onderwerp te geven.

De beloften aan de overwinnaars

“Ik hem zal Ik macht geven over de heidenen; en hij zal hen hoeden met een ijzeren staf” (Openb.2:27).

“En Gij hebt hen voor onze God gemaakt tot een koninkrijk en tot priesters, en zij zullen als koningen heersen op de aarde” (Openb. 5:10).

De belofte aan de overwinnaars is dat zij met Christus zullen meeregeren als koningen. Hiervan lezen we in 2 Timotheüs 2:11:13: *“Het woord is betrouwbaar: immers, indien wij met Hem gestorven zijn, zullen wij ook met Hem leven; indien wij volharden, zullen wij ook met Hem als koningen heersen; indien wij Hem zullen verloochenen, zal ook Hij ons verloochenen; indien wij ontrouw zijn, Hij blijft getrouw, want Zichzelf verloochenen kan Hij niet.”* Deze verzen laten ons nog een waarheid zien, namelijk dat we nu moeten volharden om straks in het Messiaanse tijdperk met Christus als koningen te heersen. Paulus spoort ons aan om met volharding de geestelijke wedloop te lopen en niet te verslappen. Volharding is niet dat we vanuit onszelf kunnen bewerken, *“want zonder Hem kunnen we niets doen”* (Joh. 15:5). Volharding houdt verband met trouw, dus met de vrucht van de Geest (Gal. 5:22,23). Volharding betekent dat we tot het einde doorgaan met *“zover ik nu nog in het vlees leef, leef ik door het geloof van de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven”* (Gal. 2:20). Het Messiaanse tijdperk of millennium is een speciale periode van duizend jaar. Het is de eeuw van de gerechtigheid. Het is een tijdperk waarin God loon heeft bereid voor hen die trouw zijn en tuchtiging voor wie ontrouw zijn gebleken. In Matthéüs 10:38 lezen we: *“En wie zijn kruis niet opneemt en achter Mij komt, is Mij niet waardig. Wie zijn leven vindt, zal het verliezen, maar wie zijn leven verliest om Mijnentwil, zal het vinden”.* Wie zijn natuurlijke leven prijsgeeft in dit leven, zal in de komende bedeling loon ontvangen om als mede-erfgenaam te mogen delen in de toekomstige heerschappij met Christus (Rom. 8:17). In 1 Timotheüs 6:19 lezen we: *“waardoor zij zich een vaste grondslag voor de toekomst verzekeren om het ware [“eeuwige”] (Gr. aionios) leven te grijpen”.* De gedachte is hier dezelfde als in 1 Timothéüs 6:12: het toekomstige leven moet gegrepen worden, het leven van de toekomstige eeuw, het Messiaanse tijdperk.

De hoop van een christenen moet gegrepen, verwezenlijkt en vastgehouden worden tot het einde. *“... opdat wij in de weg van de volharding en van de vertroosting van de Schriften de hoop zouden vasthouden”* (Rom. 15:4). *“Broeders, ik voor mij acht niet, dat ik het reeds gegrepen heb, maar één ding doe ik ... jaag ik naar het doel ...”* (Phil. 3:14). *“... en u niet laat afbrengen van de hoop van het evangelie ...”* (Col. 1:23). *“... om de hoop te grijpen die voor ons ligt”* (Hebr. 6:18). *“Laten wij de belijdenis van de hoop onwankelbaar vasthouden ...”* (Hebr. 10:23). *“... een krachtige aansporing zouden hebben om de hoop te grijpen, die voor ons ligt. Haar hebben wij als een anker voor de ziel, dat veilig en vast is, en dat reikt tot binnen het voorhangsel”* (Hebr. 6:18b,19). De hoop van de christen is verbonden met de geestelijke wedloop om de hoop te grijpen en vast te houden. Een christen wordt nooit aangespoord om eeuwig heil te grijpen en vast te houden, eenvoudigweg omdat eeuwig heil onvoorwaardelijk het deel blijft van ieder christen.

Het is een wijdverbreid misverstand dat onze hoop onvoorwaardelijk zal worden verkregen.

Ons eeuwig behoud is buiten onze werken om, en wie anders leert, vervalst het evangelie. Maar wat ook geldt, is dat heersen met Christus is gebaseerd op werken die God in onze geestelijke wedloop ALS ons verricht (Openb. 2:26). Onze toekomstige heerschappij met Christus is gebaseerd op onze trouw en wie anders leert, vervalst het evangelie voor de gelovige door onze hoop op een valse basis te plaatsen. Ons eeuwig heil waarborgt niet automatisch een succesvolle geestelijke wedloop: *“Loopt dan zó, dat gij die behaalt! ... Nee, ik tuchtig mijn lichaam en houd het in bedwang, om niet na anderen gepredikt te worden, wellicht zelf afgewezen te worden”* (1 Cor. 9:24,27). Wij kunnen daarom falen in onze geestelijke wedloop en *“afgewezen worden”*.

In de daar op volgende verzen (1 Cor. 10:1-13), stelt Paulus Israël als voorbeeld om uit te leggen wat deze afwijzing betekent. Israël werd uit Egypte verlost door de dood en het bloed van het geslachte paaslam, op weg naar het beloofde land van hun erfenis. Van de verlostte Israëlieten werden echter allen (met uitzondering van Jozua en Kaleb), afgewezen. Zij gingen niet het land van hun erfdeel binnen, wegens hun ongeloof (Hebr. 3:19). 1 Corinthiërs 9:27-10:11 vormt een springplank naar de brief aan de Hebreeënen. Deze brief centreert zich rond het volk Israël dat op weg is van Egypte naar het beloofde land. De constante aansporing in deze brief is: *“Zie er op toe dat je je erfenis niet mist”*. *“Zijn huis zijn wij, indien wij de vrijmoedigheid, waarin wij roemen, tot het einde onverwikt vasthouden”* (Hebr. 3:6).

Het woordje “indien”, dat we vaak tegenkomen in deze brief, is van grote betekenis. Het onderwerp is niet eeuwig heil, maar het doel van ons eeuwig heil dat veel meer omvat dan voor eeuwig gered te zijn. De brief aan de Hebreeënen zegt dat er meer is dan eeuwig heil. Er is een grote erfenis die we kunnen missen. Lees de brief eens opnieuw vanuit dit perspectief.

Kijk ook eens naar de gemeente van Christus in Efeze. De brief aan de Efeziërs wordt beschouwd als een verheven brief in het Nieuwe Testament met diepe geestelijke waarheden. Minder dan veertig jaar na deze brief, schreef de apostel Johannes dat deze gemeente haar eerste liefde had verzaakt (Openb. 2:1-7), zó grondig had de zuurdesem zijn werk gedaan in korte tijd. Na tweeduizend jaar heeft de zuurdesem alles doordrongen *“totdat het geheel doorzuurd was”* (Matt. 13:33). Het resultaat zien we in de gemeente van Laodicéa, waar Christus buiten de deur staat (Openb. 3:20). Met betrekking tot het woord van het koninkrijk staat Christus buiten en worden Zijn belangen niet gediend en kan de christen die het woord van het koninkrijk ziet, nergens heen. Hij bevindt zich te midden van christenen die niets weten van deze boodschap en het negeren of verwerpen. Wees echter niet bezorgd. Hoe donkerder het wordt door de zuurdesem, hoe stralender de toekomst wordt voor de gelovige die het woord van het koninkrijk gehoorzaamt *“... en Ik zal hem de morgenster geven”* (Openb. 2:28).

De morgenster was enerzijds een verwijzing naar de komende reformatie na de Roomse periode. Zo werd John Wycliffe, de vader van de reformatie, de morgenster van de Reformatie genoemd. Het ontvangen van de morgenster is er ook voor elke overwinnaar. Jezus biedt de overwinnaar de beloning van Zichzelf aan, want Hij is de Morgenster (Openb. 22:16), het heldere licht vanuit de hemel over een ontwakende aarde. Het zijn de morgensterren die zullen heersen.

Studievragen

1. Wat weet je over de oude stad Thyatira?
2. Wat weet je van Lydia die uit Thyatira kwam?
3. Welke periode van de kerkgeschiedenis vertegenwoordigt Thyatira?
4. Wat weet je van Izebel in het Oude Testament en in het Nieuwe Testament?
5. Waar spreekt Izebel in het algemeen van?
6. Wat weet je van het aanbod van het koninkrijk der hemelen?
7. Waar spreekt de morgenster van?